

Stížnost tuto shledal nss bezdůvodnou.

Právo zaručené cit. § 2 st-li jako státnímu občanu čsl. záleží v tom, že za ostatních předpokladů § 2 může ve věcech svých, tedy jménem vlastním činiti podání v jazyku německém. Že by tu byl st-l ve své vlastní věci vystoupil, ani stížnost netvrdí, naopak přiznává výslovně, že jednal jako zástupce strany, tedy jménem této strany. Proto není tu porušeno právo Dra L. jemu jako státnímu občanu v cit. § 2 zaručené.

Otázku však, v jakém jazyku může nebo má býti proveden právním zástupcem určitý úkon, jest posuzovati vždy jen z osoby zastoupeného, nikdy z vlastní osoby zástupcovy. Nemůže proto nikdy zástupce užiti jiného jazyka než onoho, kterého by zastoupený sám v dotčeném případě byl nucen použiti.

Strany však, které přísluší národnosti československé, nesmí před nižádným soudem a úřadem republiky použiti jiného jazyka než státního.

Výjimka v § 2 jazyk. zák. stanovená, dána jest výslovně jen ve prospěch příslušníků jazyka jiného než československého. Pro příslušníky jazyka čsl. však platí nikoli výjimečný předpis § 2, nýbrž základní norma § 1.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1878.

Dávka z přírůstku hodnoty: Sezná-li nadřízený úřad z příčiny úředního řízení, že dávka z přírůstku hodnoty byla vyměřena nesprávně použitím právní normy, která se na daný případ nevztahuje, jest oprávněn z moci úřední naříditi, aby dávka byla správně vyměřena, dokud neuplynula promlčecí lhůta.

(Nález ze dne 22. ledna 1923 č. 18.130/22)

Věc: Julius K. v T. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad stížnosti proti platebnímu rozkazu městského úřadu v T. z 10. října 1921 na dávku z přírůstku hodnoty z převodu domu čp. — v T. potud, že předepsané 10% zvýšení dávky zrušil, zároveň však nařídil, aby dávka byla vyměřena novým řízením provedeným dle dávkového řádu z 23. září 1920 č. 545 Sb.

Posléz uvedenou část rozhodnutí pokládá st-l za nezákonnou a běže ji stížností v odpor, protože odporuje zásadě, že reformatio in pejus není přípustná, a dále z důvodu, že v daném případě nelze užiti nového dávkového řádu z r. 1920.

O stížnosti uvažil nss:

Dávkový řád (§ 26 dávk. ř. z r. 1915 i § 27 dávk. ř. z r. 1920) stanoví, že o promlčení a zvýšení dávky platí ustanovení zákona ze dne 18. března 1878 č. 31 ř. z., jež se týkají přímých poplatků. Podle § 1 tohoto zákona promlčuje se právo státu vyměřovati dávku z určitého

jednání při kolkových a přímých poplatcích za pět let, počínaje uplynutím správního roku, ve kterém strana vyhověla své povinnosti ohlašovací; a dle § 3 promlčuje se právo, vyměřovati částky, o které pro nesprávné vyměření bylo předepsáno méně, za tři roky po uplynutí správního roku, ve kterém byla splatná dávka původně vyměřena.

Z toho plyne, že nadřízený úřad, seznal-li z příčiny úředního řízení, že dávka z přírůstku hodnoty byla vyměřena nesprávně použitím právní normy, která se na daný případ nevztahuje, jest oprávněn z úřední povinnosti naříditi, aby dávka byla správně vyměřena, pokud neuplynula promlčecí lhůta; toto opatření jest však samostatným úkonem úřadu z jeho moci dozorčí a nelze je pokládati za vyřízení stížnosti, jež byla pouze nahodilou příčinou, že úřad se dověděl o příčině k zakročení; nelze proto mluvit o reformatio in pejus.

Pokud jde o spornou otázku, zda na převod domu čp. — v T. se st-le za zaopatřovací fond pro úředníky a dělníky firmy L. B. použití jest předpisů dávkového řádu z r. 1915 či dávkového řádu ze dne 23. září 1920, jest ze spisů vidno, že st-l dne 21. dubna 1920 ohlásil bernímu úřadu v T., že prodal zmíněnou nemovitost uvedenému zaopatřovacímu fondu za 160.000 Kč pod odkládací podmínkou, dosáhne-li fond povahy právní osoby, jinak že bude kupcem domu firma L. B. Poplatkovým úřadem byly k návrhu st-lovu poskytovány lhůty k podání kupní smlouvy, jež byla definitivně uzavřena dnem 27. května 1921.

Tvrzení stížnosti, že převod se stal již 21. dubna 1920, tedy v době platnosti d. ř. z r. 1915, nelze přisvědčiti. Dle stížnosti se stal zmíněný zaopatřovací fond právní osobou, se kterou se mohla uzavřít smlouva, teprve za platnosti nového dávkového řádu z r. 1920, a dle předložené smlouvy přešlo vlastnictví koupené nemovitosti na stranu kupující dnem, kdy smlouva byla uzavřena, t. j. dne 27. května 1921.

Dávkový řád, jak z r. 1915, tak z r. 1920, váže dávku z přírůstku hodnoty na knihovní nebo neknihovní převod, tedy skutečné odevzdání do vlastnictví kupujícího, což bylo v daném případě možno teprve, až osoba kupce byla určena bezpodmínečně a nezvratně. Právní jednání se subjektem, který nemá ještě povahy subjektu právního, nemůže nahraditi dávkovým řádem požadovaný skutečný převod nemovitosti, jenž je proveditelný jen s osobou k nabývání práv dle platných právních norem schopnou a nelze právní jednání později uzavřené vztahovati na dobu, ve které takové jednání možné nebylo, poněvadž nebylo jisto, kdo bude kontrahentem.

Že jako subsidiární kupující kontrahent měla nastoupiti firma L. B., nebude-li podmínka, že zaopatřovací fond nabude povahy právní osoby, splněna, je také nerozhodno, ježto, pokud zmíněná podmínka nebyla splněna, nebyl převod uskutečněn na ž á d n o u z obou vyhlédnutých kupujících stran.

Převod byl tudíž uskutečněn teprve smlouvou ze dne 27. května 1921, ve které teprve byl konstituován právní důvod převodu na určitou osobu.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.